

A Debreceni Ítéltábla a dr. Marton Emőke pártfogó ügyvéd (cím) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek – a dr. Bayer Mónika Anna ügyvéd (cím) által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen, munkaviszony jogellenes megszüntetésének jogkövetkezményei iránt indított perében a Miskolci Törvényszék 9.M.70.030/2020/15. szám alatti ítélete ellen az alperes által 16. sorszám alatt előterjesztett és Mf.I.50.044/2020/6. szám alatt kiegészített fellebbezés folytán – tárgyaláson kívül – meghozta az alábbi

v é g z é s t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét hatályon kívül helyezi és az elsőfokú bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára utasítja.

Az ítéltábla megállapítja, hogy a le nem rótt fellebbezési illeték összege 115 200 (egyszáztizenötezer-kétszáz) forint.

Ez ellen a végzés ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

A felperes 2017. október 31. napjától állt határozott idejű munkaviszonyban az alperesnél konyhai kisegítő munkakörben, a munkát ténylegesen (VENDÉGLÁTÓ EGYSÉG)-ben végezte, utolsó havi távolléti díja bruttó 160 000 forint volt.

A felperes 2019. április 11. és 2019. július 14. napja között keresőképtelen állományban volt, melynek időtartama alatt térdprotézis műtétet hajtottak végre. Az ezt követően, 2019. július 15. napján végzett üzemorvosi vizsgálaton a felperest 1 évre munkavégzésre alkalmasnak véleményezték, rögzítve, hogy több műszakos munkarendben, illetőleg konyhában nem dolgozhat, csak tálaló munkakörben alkalmazható.

Az alperes ezt követően felperesnek tálalási feladatokat biztosított a (VENDÉGLÁTÓ EGYSÉG) épületében.

2019. október 25. napján a felperes ismételt alkalmassági vizsgálaton vett részt, melynek eredményeként a felperest 1 évre tálaló munkakörben alkalmasnak vélelmezték. Rögzítették, hogy a felperes csak ebben a munkakörben foglalkoztatható, 15 kg-nál többet nem emelhet és balesetveszélyes konyhában nem dolgozhat.

Az alperes 2019. november 6. napján kelt felmondásával a felperes munkaviszonyát 30 nap felmondási idővel megszüntette, a felmondási idő teljes tartamára felmentette a felperest a

munkavégzés alól, megállapítva, hogy távolléti díjra jogosult. A felmondás indoklásában rögzítette az alperes a felperes keresőképtelenségének időpontját, valamint a térdprotézis műtét tényét, az első és második munkaköri alkalmassági vizsgálat eredményét is. Az indoklás szerint habár a kontroll alkalmassági vizsgálat szerint a felperes tálaló munkakörben foglalkoztatható, de 15 kg-nál többet nem emelhet és balesetveszélyes konyhában nem végezhet munkát; a munkafeladatok jellegéből fakadóan az alperes konyhai munkavégzési helyein a munkahelyi balesetek lehetősége még a belső előírások és jogszabályi környezetben előírtak betartása és betartatása mellett is fennáll, így nem tud a felperes egészségi állapotának megfelelő munkavégzési helyet és munkakört biztosítani.

A felperes a felmondást 2019. november 6. napján átvette, 2020. augusztus 1. napjától újabb munkaviszonyt létesített, ezt megelőzően munkanélküli ellátásban és szociális segélyben részesült.

A felperes keresetében a munkaviszony jogellenes megszüntetésének jogkövetkezményeként kérte kötelezni az alperest 9 havi távolléti díjának megfelelő, 1 440 000 forint kártérítés megfizetésére. Hivatkozott arra, hogy az egészségügyi alkalmassági vizsgálat eredményeként általa betölthetőnek minősülő tálaló munkakör nem konyhai munkavégzési hely, az alperes 2019. július 15. napját követően három hónapig biztosította is részére ilyen jellegű munkakör ellátását. A tálaló a konyhától el van választva, csak a melegítő konyhát kellett ebben az időszakban használnia, ahol nem főztek. E munkakörben dolgozhatott balesetmentes körülmények között, emelnie nem kellett. Hivatkozott arra is, hogy jelenleg is konyhai kisegítő, mely feladatot teljes mértékben el tudja látni. A felmondás indoklásában kifejtettek ennek megfelelően nem valósak és nem okszerűek.

Az alperes a kereset elutasítását kérte azt jogalapjában vitatva; jogi képviselője útján a tárgyalás berekesztését megelőzően (9.M.70.030/2020/15. szám alatti jegyzőkönyv 2. oldal 2. bekezdés) akként nyilatkozott, hogy a keresetet összecszerűségében nem teszi vitássá. Állította, hogy a felmondás indoka valós és okszerű: a felperes térdprotézis műtéten esett át, ami kiemelkedően magas kockázatot jelent a csúszásveszélyes, súlyok emelésével járó munkakörben.

Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest, hogy a munkaviszony jogellenes megszüntetésének jogkövetkezményeként fizessen meg a felperesnek 1 440 000 forint kártérítést. Megállapította, hogy a felperes 100%-ban pernyertes, a felperes pártfogó ügyvédjének díját az alperes viseli. Kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a Magyar Államnak 31 460 forint állam által előlegezett költséget és 86 400 forint eljárási illetéket.

Az ítélet indoklásában részletesen és hosszasan rögzítette a felperes személyes nyilatkozatát, (B) alperesi üzletvezető és (TANÚ1), az alperes által megbízott munkavédelmi szakember tanúvallomását, melyek összevetésével megállapította, hogy a felperes tényleges munkavégzési helyén elkülönített tálalórész található. Habár a tanúk a tálalórészben balesetveszélyt állítottak, azonban felperes előadása szerint a munkavédelmi cipő viselése kötelező, mely orrmerevítő, a talpa csúszásgátlós és olajálló. Kiemelte, hogy az első munkaegészségügyi orvosi vélemény után az alperes a felperest tálaló munkakörben foglalkoztatta, habár már ezen első véleményben is volt olyan korlátozás, hogy a felperes nem dolgozhat konyhában, ez pedig arra utal, hogy a második orvosi véleményt követően is tudta volna a felperest ugyanezen munkakörben foglalkoztatni. Az alperes nem bizonyította, hogy

nem tudott a felperesnek az egészségi állapotának megfelelő munkavégzési helyet és munkakört biztosítani, ezért a felmondási ok nem valós és nem okszerű.

A munkaviszony jogellenes megszüntetése jogkövetkezményeként kötelezte az alperest a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) 82. § (1) és (2) bekezdése alapján az alperes által nem vitatott összegű kártérítés megfizetésére.

A pervesztes alperest a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 102. § (6) bekezdése alapján kötelezte az állam által előlegezett költség és eljárási illeték megfizetésére.

Az alperes az ítéltábla Pp. 370. § (3) bekezdése és (4) bekezdésén alapuló tájékoztatását követően módosított fellebbezésében elsődlegesen kérte az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését a Pp. 381. §-a alapján, az észlelt eljárási szabálytalanságra, nem teljeskörű perfelvételre tekintettel, míg másodlagosan a Pp. 369. § és 383. § (2) bekezdés II. fordulata alapján kérte az elsőfokú ítélet megváltoztatásával a felperes keresetének elutasítását.

Hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság nem megfelelően tisztázta a körülményeket, a perfelvétel nem volt teljes körű, emellett az elsőfokú bíróság ítélete megalapozatlan, mivel a lefolytatott bizonyítás eredményéből a tényekre helytelen következtetéseket vont le, a bizonyítékokat egyoldalúan, adat- és tényellenesen értékelte.

Kiemelte, hogy csupán a felperes vélelmezett rehabilitációs időszakára figyelemmel, átmenetileg emelte ki a felperest az első alkalmassági vizsgálatot követően a munkakörét képező egy részfeladat, a tálaló feladatkör elvégzésére. Tanúvallomásokkal bizonyította, hogy a tálaló és főzőkonyhai részt nem lehet külön kezelni, a felperes által betöltött konyhai kisegítő munkakör egymással összefüggő, mind a tálalót, mind a konyhát érintő tevékenységek összességét jelenti. Az alperes a rehabilitációs időszakra a felperest a többi munkavállaló terhére mentesítette a konyhai kisegítő munkaköri feladatok összességének elvégzése alól, azonban ez sem a felperesnek, sem az alperesnek nem volt megfelelő. A második alkalmassági vizsgálatot követően a foglalkozás egészségügyi szakorvos további korlátozást rögzített, amellyel a felperes által elvégezhető konyhai kisegítő munkakörbe tartozó feladatok elvégzése tulajdonképpen ellehetetlenült, ezért jogszerűen döntött a munkaviszony megszüntetése mellett. Állította, hogy tálaló munkaköre nincs. A tálalás is balesetveszélyes konyhai részfeladat, melynek elvégzéséhez az ételeket tartalmazó akár 15 kg-ot meghaladó súlyú badellát is meg kell emelni, emellett főzési részfeladatokat kell ellátni a csúszás- és forrázásveszélyes konyhaterületen, mely kockázatokat az alperes nem tudja kiiktatni. Hivatkozott arra, hogy döntési szabadsága sérül a gazdálkodás körében, ha nincs joga arra, hogy egy funkcióját betölteni nem képes szerződésből kilépjen.

Sérelmezte továbbá, hogy az elsőfokú bíróság nem folytatott le bizonyítást az okozott kár összege vonatkozásában, hivatkozott arra, hogy a jogszabály szerint a felperest megillető egy havi távolléti díjnak megfelelő összeget megfizette.

A fellebbezés kiegészítésében akként nyilatkozott, hogy hozzájárul igazságügyi munkavédelmi szakértői bizonyításhoz, illetőleg hangsúlyozta, hogy a felperes keresetét összecszerülésében is mindvégig vitatta, ellenkérelmét nem módosította.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében kérte az elsőfokú ítélet helybenhagyását annak helyes indokai alapján, valamint kérte, hogy az ítéltábla a pártfogó ügyvédi munkadíj viseléséről rendelkezzen. Az ítéltábla Pp. 370. § (3) és (4) bekezdése alapján kiadott tájékoztatását követően utalt arra, hogy a bizonyítási teher az alperesen nyugszik, emellett kiegészítette a felperesi tényállítást és kérte, hogy az ítéltábla ezek figyelembevételével hozzon érdemi döntést.

Az ítéltábla Mf.I.50.044/2020/4. szám alatti végzésével az alperes ellenkérelem-változtatását elutasította, figyelemmel arra, hogy az elsőfokú bíróság 9.M.70.030/2020/15. sorszám alatti jegyzőkönyve, mint közokirat tanúsága szerint alperesi képviselő a tárgyalás berekesztését megelőzően akként nyilatkozott, hogy a keresetet összezszerűségében nem vitatja.

Az ítéltábla a fellebbezést a Pp. 376. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

A fellebbezés alapos.

Az ítéltábla a módosított fellebbezésben foglalt sorrendet követve megállapította, hogy az alperes elsődleges fellebbezési kérelme alapos, az elsőfokú bíróság ítélete az ügy érdemére kiható lényeges eljárási szabálysértés miatt érdemi felülbírálatra nem alkalmas.

A perben nem vitatott tény, hogy a munkaszerződése szerint konyhai kisegítő munkakörben foglalkoztatott felperesen térdprotézis műtétet hajtottak végre. Az ezt követő munkaköri alkalmassági vizsgálat eredményeként a felperest meghatározott korlátozásokkal tálaló munkakörre találták alkalmasnak, az ismételt munkaköri alkalmassági vizsgálat a felperest ismételten tálaló munkakörre találta alkalmasnak a korábbi véleményben foglaltaktól némileg eltérő korlátozások mellett. A felperes egészségi állapota tehát a munkaviszony fennállása alatt megváltozott.

Az Mt. 51. § (3) bekezdése értelmében a munkavállalót csak olyan munkára lehet alkalmazni, amely testi alkatára, fejlettségére, egészségi állapotára tekintettel rá hátrányos következményekkel nem járhat. A munkáltató a munkavállaló egészségi állapotának változására tekintettel köteles a munkafeltételeket, a munkaidő-beosztást – a 6. §-ban foglaltak figyelembevételével – megfelelően módosítani. A rendelkezés szerint tehát a munkáltató egy adott munkakörön belül is csak olyan konkrét munkára alkalmazhatja a munkavállalót, mely munkafeladatot az képes teljesíteni. Amennyiben a munkavállaló ezen képessége megváltozik, az 51. § (3) bekezdés második fordulata szerint a munkáltató irányítási jogkörében köteles a munkafeltételek, munkaidő-beosztás módosításáról rendelkezni. Amennyiben a munkáltató a munkafeltételek, munkaidő-beosztás módosítása mellett sem képes a munkavállaló egészségi állapotának megfelelő munkát biztosítani, jogosult a munkaviszonyt felmondással megszüntetni. A felmondásában foglalt indokoknak ez esetben is valósnak és okszerűnek kell lennie, azaz a felmondásban szereplő indokoknak, tényeknek meg kell felelniük a valóságnak és ezeknek okozati összefüggésben kell állni a munkaviszony rendeltetésének elvesztésével (MK 95. számú állásfoglalás).

Az alperes a felperes munkaviszonyát azon indoklással szüntette meg, hogy a felperes részére nem tud a 2019. október 25-én végzett alkalmassági vizsgálatban rögzített feltételeknek megfelelő munkavégzési helyet és munkakört biztosítani, melynek bizonyítása a perben az alperest terhelte.

A fenti felmondási indok valóságának és okszerűségének vizsgálata során nem mellőzhető annak feltárása, hogy az eredeti munkaszerződés szerint a felperes által a felek egyező nyilatkozata szerint betöltött konyhai kisegítő munkakörnek pontosan mely feladatok képezték részét, ténylegesen mely részfeladatokat látott el a felperes a műtétet megelőzően, milyen munkafeltételek, munkaidő-beosztás mellett. Vizsgálni és értékelni kell, hogy az első egészségügyi alkalmassági vizsgálatot követően a felek módosították-e a felperes munkaszerződését, ha igen, milyen módon. Amennyiben az alperes a munkaszerződés módosítása nélkül az Mt. 51. § (3) bekezdése szerint munkáltatói irányítási jogát gyakorolva módosította a felperes munkafeltételeit, munkaidő beosztását, úgy pontosan mely részfeladatokat végezte a felperes ezt követően, milyen körülmények között. Tisztázni kell, hogy a munkafeltételek ennek megfelelő módosítására a továbbiakban is van-e a lehetőség, az az alperestől elvárható-e, a munkaviszony ilyen módon képes-e betölteni a rendeltetését. Azt is vizsgálni kell az alperes védekezésére tekintettel, hogy létezik-e az alperesnél az alkalmassági vizsgálat során megjelölt tálaló munkakör, az pontosan milyen munkafeladatokat foglal magában. Vizsgálni kell továbbá, hogy a felperes által betöltött munkakör az eredeti, illetőleg a munkáltató utasítási jogkörében megváltoztatott munkafeltételek mellett ténylegesen megfelel-e – akár védőeszközzel - a felperes egészségi állapotának, mely utóbbi eldöntése szakkérdés.

A felmondási ok valóságának és okszerűségének kérdésében érdemi döntésnek csak ezen releváns tényekre vonatkozó részletes tényelőadás és szükség szerinti bizonyítás eredményeként van helye.

A felek perfelvételi nyilatkozata ugyanakkor a fenti kérdésekre nagyobb részt nem tért ki, hiányos, a per eldöntése szempontjából releváns tények vonatkozásában a felek nem, illetőleg nem kellően részletezett, esetenként ellentmondó perfelvételi nyilatkozatokat tettek.

A per anyagát a peres felek kötelesek szolgáltatni, ugyanakkor a bíróságot a Pp. 237. § rendelkezései szerint közrehatási kötelezettség terheli, az anyagi pervezetés eszközeit felhasználva törekednie kell arra, hogy a jogvita eldöntéséhez szükséges valamennyi bizonyítandó tény mielőbb ismertté váljon, a bizonyítékok köre, és a szükséges bizonyítási indítványok rendelkezésre álljanak. Az anyagi pervezetés célja, hogy a felek felismerhessék, hogy a kereseti kérelemre és az ellenkérelemre tekintettel milyen elemeknek lesz jelentősége a jogvita elbírálásánál. A bíróság ezért a Pp. 191. § (1) bekezdése alapján már a perfelvételi tárgyalás kezdetén összegzi a jogvita szempontjából lényeges nyilatkozatokat, amely a jogvita eldöntése szempontjából általa relevánsnak tartott vitás kérdések megjelölését, a bizonyításra szoruló tények meghatározását is magában foglalja. A perfelvételi nyilatkozatok előterjesztésében a bíróságnak irányító szerepe van, feladata a Pp. 237. § szerint, hogy az anyagi pervezetés eszközeivel közrehasson és lehetőséget biztosítson a feleknek a per elbírálásához szükségesnek tartott peranyag szolgáltatásához. Ennek megfelelően, ha a fél perfelvételi nyilatkozata hiányos, nem kellően részletezett vagy ellentmondó, a bíróság közrehat abban, hogy a fél perfelvételi nyilatkozatát teljes körűen előadja, illetőleg annak hibáit kijavítsa; ha a perfelvételi nyilatkozat nem terjed ki valamely lényeges tény vonatkozásában a bizonyításra, a bíróság a feleket tájékoztatni köteles a bizonyíték

rendelkezésre bocsátása, illetve a bizonyítás indítványozása elmulasztásának, a bizonyítás esetleges sikertelenségének következményeiről is [Pp. 237. § (1) és (2) bekezdés], amennyiben a perben szakértő alkalmazása szükséges, erre a bíróságnak a fél figyelmét kifejezetten fel kell hívnia [Pp. 317. § (1) bekezdés a) pont]. A fél az elsőfokú bíróság megfelelő anyagi pervezetését követően dönthet arról megalapozottan, hogy milyen perfelvételi nyilatkozatot tegyen. Amennyiben a bíróság anyagi pervezetési cselekménye ellenére a szükséges perfelvételi nyilatkozatot nem adja elő, a bíróság a Pp. 183. § (6) bekezdése alapján a fél perfelvételi nyilatkozatait a hiányos tartalma szerint, a rendelkezésre álló peranyag alapján bírálja el.

Ennek megfelelően, ha a felek tényállítása hiányos, nem tartalmazza valamennyi, az érvényesített jogra mutató tényállítását, nem kellően konkretizált, részletezett, továbbá, ha a bizonyításra köteles fél olyan tényállításához, mely jogra mutató tény fennállását jelzi, nem jelöl meg bizonyítási indítványt, a bíróság köteles a Pp. 237. § (1) és (2) bekezdése szerinti anyagi pervezetést elvégezni, a Pp. 191. § (3) bekezdése körében eljárva felhívni a feleket és lehetőséget biztosítani a perfelvételi nyilatkozatok előadására. Amennyiben a perfelvétel a bíróság mulasztása folytán nem volt teljes körű, az a Pp. 381. §-a alapján az ítélet hatályon kívül helyezésére adhat alapot [Új Pp. Konzultációs Testület 79. sz. vélemény].

Habár a felek a kereset elbírálása körében releváns tényállításokat részben elmulasztották, vagy ellentmondásosan adták elő, perfelvételi nyilatkozataik lényeges tények vonatkozásában nem terjedtek ki bizonyításra sem, az elsőfokú bíróság a Pp. 237. § (1) és (2) bekezdésében előírt közrehatási kötelezettségét megsértve az anyagi pervezetést elmulasztotta.

A felperes a keresetben érvényesített jogának alapjaként állította azt is, hogy jelenleg is konyhai kisegítőként dolgozik, ennek ellátására egészségi állapota képessé teszi. Erre tekintettel vizsgálni kellett volna a perben, hogy a felperes által az alperesnél eredetileg betöltött munkakör, esetleg a munkafeltételek Mt. 51. § (3) bekezdése szerinti módosítása mellett megfelel-e a felperes egészségi állapotának, melynek vizsgálata szakkérdés, azonban az elsőfokú bíróság a Pp. 317. § (1) bekezdés a) pontjában írt kötelezettsége ellenére az igazságügyi szakértő alkalmazásának szükségességéről sem tájékoztatta a feleket.

Az alperes fellebbezését az elsőfokú bíróság anyagi pervezetésének hibájára alapította. A Pp. 384. § (1) bekezdése szerint ugyanakkor az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére önmagában nem szolgálhat alapul, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság anyagi pervezetésével nem ért egyet, kizárólag ezen okból a felek sem kérhetik az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését.

A tény- és jogkérdések bizonyításának összefüggései miatt az anyagi pervezetési hiba oka egyaránt lehet anyagi jogi vagy eljárásjogi jogszabálysértés, továbbá ezek kölcsönösen elvezethetnek egymáshoz. Jelen esetben az elsőfokú bíróság elmulasztotta az anyagi pervezetés körében a Pp. 237. § (1) és (2), valamint 317. § (1) bekezdés a) bekezdése által rá rótt eljárási kötelezettség teljesítését, bizonyítás hiányában megalapozatlanul jutott arra következtetésre, hogy a felmondás indoka nem valós és okszerű. Az ítéltábla anyagi pervezetését követően a felek a tényelőadásukat, bizonyítási indítványaikat ugyan kiegészítették, azonban azok továbbra is hiányosak. Az ítéltábla figyelembe vette továbbá, hogy az elsőfokú bíróság a jogvita tényleges kereteinek meghatározását elmulasztotta, bizonyítást egyáltalán nem folytatott le. Az eljárás a jelenleg hatályos perrendtartás szerint sem válhat egyfokúvá, nincs arra lehetőség, hogy a másodfokú bíróság ne csupán kiegészítse

a bizonyítást, hanem a jogvita kereteinek meghatározását követően azt kizárólagosan folytassa le, ezért az ítéltábla a Pp. 384. § b) pontja alapján az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezéséről döntött.

Az elsőfokú bíróság az eljárást a perfelvételi szaktól köteles újratekinteni.

Az elsőfokú bíróságnak az új eljárásban a per eldöntése szempontjából releváns, fent megjelölt tények körében fel kell hívnia a peres feleket részletes tényállítás előadására, illetőleg bizonyítási indítványaik előterjesztésére.

Az Mf. 6. alatti nyilatkozatára tekintettel az ítéltábla tájékoztatja az alperest, hogy a felmondás okszerűségét és valóságát ő köteles bizonyítani, a fentiek szerint e körben e körben igazságügyi szakértő bevezetése is szükséges. A szakértő kirendelésére azonban kizárólag az alperes kifejezett, konkrét bizonyítási indítványa esetén kerülhet sor, a bizonyítás lefolytatásához nem elégséges az alperes azon nyilatkozata, hogy azt nem ellenzi, illetőleg ahhoz hozzájárul, mivel a per tárgyra tekintettel hivatalbóli bizonyításnak nincs helye.

Az alperes kiegészített fellebbezési kérelmére figyelemmel rögzíti továbbá az ítéltábla, hogy mivel az elsőfokú bíróság az eljárást a perfelvételi szaktól köteles megismételni, a perfelvételi szakaszban ellenkérelmét, így a kártérítés összegére vonatkozó elismerő nyilatkozatát a Pp. perfelvételi eljárásokra irányadó szabályai szerint változtathatja meg. A munkaviszony jogellenes megszüntetése jogkövetkezményeinek egyes kérdéseiről szóló 6/2016. (XI.28.) KMK vélemény 5. pontja szerint ugyanakkor az elmaradt jövedelem címén igényelt kártérítés tételei és összege, a beszámítható jövedelem és levonandó jövedelem tekintetében a munkaügyi perben eljáró bírót a kereseti kérelem és ellenkérelem köti, hivatalból bizonyításnak, számításnak és levonásnak nincs helye, a 7. pont szerint a munkavállaló kárenyhítési kötelezettségével kapcsolatban a bizonyítás a munkáltatót, mint károkozót terheli.

Az ítéltábla a Pp. 386. § (3) bekezdése alapján meghatározta a le nem rótt fellebbezési illeték összegét.

A felperest képviselő pártfogó ügyvéd díjának összegét az ítéltábla a Pp. 101. § (3) bekezdése alapján nem határozza meg. Az alperes külön a másodfokú eljárásra perköltséget sem költségjegyzék nyomtatvány benyújtásával, sem egyéb módon nem számított fel, ennek hiányában, hivatalból a perköltség megállapítására nem kerülhetett sor.

Debrecen, 2021. március 1.

Dr. Veszprémy Zoltán s.k. a tanács elnöke, Dr. Gárdosi Judit s.k. előadó bíró,
Dr. Tass Edina s.k. bíró